

నరచ్చంద్రికలు

శ్రీబాబుజీ సత్సంగాలలో
ఇన్ని భాగాలు

తలక్రిందులుగా వ్రేలాడటంలోని అంతరార్థం

“నేను మాత్రం ఆకలితోను దాహముతోను నుంటిని. బంజారా చూపిన అసామాన్య ప్రేమకు లొంగిపోతిని. మేమెంతో తెలివైన వారమనుకొంటిమి కాని, దయాదాక్షిణ్యములకు దూరమయితిమి. బంజారా చదువుకున్నవాడు కాదు, యోగ్యతలు లేనివాడు, తక్కువ జాతివాడు. కాని వాని హృదయము ప్రేమమయము. భోజనము చేయమని మమ్ములను వేడెను. ఈ విధముగా ఫలాపేక్ష లేకుండా ఎవరయితే ఇతరులను ప్రేమించెదరో వారు నిజముగా నాగరికులు అని యెంచి వాని యాతిధ్యము నామోదించుటయే జ్ఞానమునకు ప్రథమ సోపానమని యనుకొంటిని. మిక్కిలి మర్యాదతో అతడు పెట్టిన భోజనము నేను తిని (అనగా బాబా) నీళ్ళు త్రాగితిని.

..... అప్పుడు వారు “నాతో వచ్చుట కిష్టపడెదరా? మీకు కావలసినదేదో నేను జూపెదను. నాయందు విశ్వాసమున్నవారికే జయము కలుగును” అనిరి.

..... అంతట వారు నన్నొక బావి వద్దకు దీసికొనిపోయిరి. నా కాళ్ళను తాడుతో కట్టి నన్ను తలక్రిందులుగా ఒక చెట్టుకి గట్టి బావిలో నీళ్ళకు మూడడుగులు మీదుగా నన్ను వ్రేలాడదీసిరి. నా చేతులతోగాని, నోటితో గానీ నీళ్ళను అందుకొనలేకుంటిని. నన్ను ఈ విధముగా వ్రేలాడగట్టి వారు ఎచ్చటికో పోయిరి. 4, 5 గంటల తరువాత వారు మరల వచ్చి నన్ను బావిలో నుంచి బయటకు తీసి యెట్లుంటివని యడిగిరి. “ఆనందములో మునిగియుంటిని, నేను పొందిన ఆనందమును నావంటి మూర్ఖుడెట్లు వర్ణించగలడు!” అని జవాబిచ్చితిని. దీనిని విని గురువుగారు మిక్కిలి సంతోషి చెందిరి. నన్ను దగ్గరకు చేరదీసి నా వీపును తమ చేతులతో తట్టి నన్ను వారి వద్ద నుంచుకొనిరి. తల్లి పక్షి పిల్లపక్షులను జాగ్రత్తగా జూచునట్లు నన్ను వారు కాపాడిరి.

నన్ను తమ బడిలో చేర్చుకొనిరి. అది చాలా అందమైన బడి. అక్కడ నేను నా తల్లిదండ్రులను మరచితిని. నా అభిమానమంతయు తొలగెను. నాకు సులభముగా విమోచనము కలిగెను. గురువుగారి మెడను కౌగలించుకొని వారిని తదేకదృష్టితో నెల్లప్పుడు చూచుచుండవలెననిపించినది..... నా గురువే నాకు సమస్తముగా తోచుచుండెను. నా ఇల్లు, నా ఆస్తి, నా తల్లిదండ్రులు అంతయు వారే. నా ఇంద్రియములన్నియు తమ తమ స్థానములు విడచి, నా కండ్లయందు కేంద్రీకృతమయ్యెను. నా దృష్టి నా గురువు నందు కేంద్రీకృతమయ్యెను. నా ధ్యానమంతయు నా గురువు పైననే నిల్చితిని. నాకింకొక దానియందు స్పృహ లేకుండెను. వారిని ధ్యానము చేయునప్పుడు నా మనసు, నా బుద్ధి స్తబ్ధమగుచుండెను. నిశ్శబ్దముగా వారికి నమస్కరించుచుంటిని”.

... శ్రీసాయి సచ్చరిత్ర, 32వ అధ్యాయము

శిరిశి, 2004

గోరూప్రగోరూ: బాబా, తమ గురువు కోసం అన్వేషిస్తూ ఆయనను కలుసుకున్నప్పుడు తమ గురువు తమకు భోజనం పెట్టారని చెప్పారు. అక్కడ భోజనం అంటే జీవితం. బాబా గురువు ఆయన్ని తలక్రిందులుగా ఒక బావిలో వ్రేలాడదీశారు. ఆ సమయంలో బాబా అవధులు లేని ఆనందాన్ని అనుభవించారట! బాబా తరచుగా ఉపమానాలతోనూ, సంకేతాత్మకంగానూ మాట్లాడేవారు. తమ గురువు ‘వంజారి’ అని ఆయన చెప్పారు. ‘వంజారి’ అంటే వర్తకుడు, సమాజంలో దిగువతరగతికి చెందినవాడు, కాయకష్టం చేసి జీవించేవాడు. ఆ వంజారీనే బాబాను బావిలో తలక్రిందులుగా వ్రేలాడదీసినదీ, బాబాకు ముక్తిని ప్రసాదించినదీ! అప్పటిదాకా బాబా అనుకున్నదంతా తలక్రిందులయింది. ఆయన అస్తిత్వమంతా తలక్రిందులయింది.

జీవితంలో ఎన్నోసార్లు అలా తలక్రిందులవటాన్ని మనం రుచి చూస్తూనే ఉంటాము. కానీ ఒక సమర్థ సద్గురువు ద్వారా బాబాకు అలా జరిగినప్పుడు ఆయన అవధులు లేని ఆనందాన్ని అనుభవించారు. ఆ తరువాత బాబా తమ గురువునెంతగా ప్రేమించారంటే రాత్రింబవళ్ళు తదేకదృష్టితో ఆయననే చూస్తూ ఉండేవారట. వారి ధ్యానమంతా గురువు మీదనే ఉండేది. ఆయన తప్ప ఇంక వేరే లక్ష్యం లేదు. అలా తాను దాదాపు 12 సంవత్సరాలు తమ గురువు వద్దే గడిపానని బాబా చెప్పారు. ఇక్కడ 12 సంవత్సరాలు అని చెప్పడం కూడా సంకేతాత్మకమే కావచ్చు.

గోరూప్రగోరూ: తమ గురువును చూస్తున్నప్పుడు తమను తాము మరచిపోయేవారని బాబా చెప్పారు. వారిలోని ప్రాణశక్తులన్నీ చూపులో కేంద్రీకృతమై, ఆనందపారవశ్యంలో ఉండేవారట. ఆ తరువాత, బాబా తమ గురుదేవుల నుంచి దూరంగా ఉన్నప్పుడు కూడా ఆయన తమ గురుసాన్నిధ్యానికి మాత్రం దూరం కాలేదట. వారి గురువు ఎప్పుడూ వారితో ఉన్నట్లుగానే అనిపించేదట. బాబా మనకు చెప్పింది కూడా అదే. “ఈ విశాల విశ్వంలో మీరు ఎక్కడవున్నా నేను మీతోనే ఉంటాను, మీ హృదయమే నా నివాసం. మీరు సప్తసముద్రాలకు ఆవల ఉన్నా నా అనుగ్రహదృష్టి మీ మీదనే ఉంటుంది” అని చెప్పారు.

భక్తుడు: గురువుగారూ! రూమీ¹, వారి గురువు షామ్స్² ఒక గదిలో కొన్నివారాలపాటు కలసి ఉన్నప్పుడు కూడా ఇలాంటిదే జరిగిందా?

గోరూప్రగోరూ: తన గురుసాన్నిధ్యంలో తాను ఆనందపారవశ్యంలో ఉన్నానని రూమీ చెప్పారు. వారి గురువు అదృశ్యమైన తరువాత కూడా రూమీ పారవశ్యం అలాగే కొనసాగింది. షామ్స్, రూమీకి ఆనందపారవశ్యాన్ని రుచి చూపించారు. ఆ పారవశ్యం రూమీ జీవితపర్యంతం కొనసాగింది. సూఫీ సంప్రదాయంలో ఇటువంటి నేపథ్యం కనిపిస్తుంది. సద్గురువు (ముర్షద్) సాంగత్యంలో దీర్ఘకాలం ప్రగాఢమైన ఆర్తితో ఉంటూ ఆనందపారవశ్యాన్ని అనుభవిస్తారు. ఆ తరువాత వారు లౌకికప్రపంచంలోకి వచ్చినప్పటికీ ఆ పారవశ్యం అలాగే కొనసాగుతూ ఉంటుంది. కానీ సూఫీ మహాత్ముల మాటలను అక్షరమక్షరం అలాగే తీసుకోలేము. అవి సంకేతాత్మకంగా ఉండవచ్చు, లేకపోతే నిజంగానే అలా జరిగివుండవచ్చు. అది ఏది అనేది మనం చెప్పలేము. ఉదాహరణకు బాబా బావిలో తలక్రిందులుగా వ్రేలాడటాన్ని తీసుకోండి. సూఫీ మహాత్ములు చేసే కొన్ని సాధనాపద్ధతులలో కూడా తలక్రిందులుగా వ్రేలాడటం అనేది ఉంది.

గోరూప్రగోరూ: బాబా ఆ బావిలో తలక్రిందులుగా వ్రేలాడడం అనే కథను మనం ఎలా అన్వయించుకోవాలి? ఆయన ఆ బావిలో 12 సంవత్సరాలు తలక్రిందులుగా అలా వ్రేలాడారని కాదు. తాము దేని కోసం అన్వేషిస్తున్నామో ఆ లక్ష్యం యొక్క అనుభవాన్ని కాస్త చవిచూసిన తరువాత, ఆయన బావిలో నుండి వెలుపలికి వచ్చి తమ ఆనందానికి మూలమైన సద్గురువును అంటిపెట్టుకుని ఉండిపోయారు. అక్కడ బాబా లక్ష్యం ఆనందానుభూతి. అంతేకానీ బావిలో ఉండిపోవడం కాదు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) మనం ఈ దృష్టాంతాన్ని సింబాలిక్ గా (ప్రతీకాత్మకంగా) చూసినట్లయితే - అందులో చెప్పిన బావి

1&2 శ్రీ.శ. 1207-1273 మధ్యకాలంలో జీవించిన శ్రీజలాలుద్దీన్ రూమీ ప్రఖ్యాత పర్షియన్ కవి, గొప్ప సూఫీ మహాత్ములు. తమ గురువైన షామ్స్-ఎ-తబ్రిజీ (శ్రీ.శ 1247) పట్ల ప్రేమ, భక్తి భావాలతో నిండిన ఆయన కవిత్వం యావత్ ప్రపంచాన్నీ ఆకర్షించింది.

బావి కాదు, నీళ్ళు నీళ్ళు కావు. బావి అనేది లోతుకు సంకేతం. మనకేదైనా అనుభవం వచ్చినప్పుడు మనం దాని లోతుల్లోకి వెళుతున్న భావన కలుగుతుంది, అందులో మునిగిపోతున్నామని అనిపిస్తుంది. అందుకనే చూడండి, మనమేదైనా సమస్యకు పరిష్కారం వెతుకుతున్నప్పుడు, “ఇంకా లోతుల్లోకి వెళ్ళాలి, ఇంకా లోతుగా ఆలోచించాలి” అని చెప్తారు. దానర్థం నిజానికి అక్కడేదో లోతుగా ఉందనికాదు, కానీ మనం మన మనసు లోపలికి వెళుతుంటే అది లోతుగా అనుభవమవుతుంది. అక్కడ లక్ష్యం బావికాదు, నీరు. నీరు ఆనందానికి సంకేతం. తమకు ఆనందానుభూతిని ఇచ్చిన సద్గురువును బాబా అంటిపెట్టుకొని వున్నారు. బాబా ప్రేమతో తమ దృష్టిని సంపూర్ణంగా తమ సద్గురువు మీదే కేంద్రీకరించారు. తాము సాధన చేశామనిగానీ, ఆత్మవిచారణ చేశామనిగానీ, తంత్రసాధనలు చేశామనిగానీ, ఇంకేదైనా చేశామనిగానీ బాబా చెప్పలేదు.

బాబా అనుభవాన్ని మనం ఒక్కసారి పునరావృత్తం చేసుకుంటే బాబా ఇలా అన్నారని చెప్పవచ్చు... “నా గురువు నాకు నా అస్తిత్వపు లోతులు చూపించారు. అక్కడ నా వాసనలు, నా ఆలోచనారీతులు, నాకు ఉందనుకుంటున్న జ్ఞానం, దాన్ని తెలుసుకునే విధానాలు అన్నీ తలక్రిందులయ్యాయి. అప్పుడు నేను ఆనందానుభవాన్ని చవిచూశాను. తరువాత ఆ ఆనందానుభవాన్ని నాకు ప్రసాదించిన వారి చెంత ఉండిపోయాను”. ఇలా మనం అన్వయించుకొని చదివితే, అప్పుడు బాబా తలక్రిందులుగా వ్రేలాడిన కథలోని సూక్ష్మం మీకు బోధపడుతుంది.

భక్తుడు: గురువుగారూ, పరమానందస్థితి (bliss) అంటే ఏమిటి?

గోరూపుగోరూ: ఏ లోటూ, ఏ అవసరం లేని స్థితి, పరిపూర్ణత, ఆనందం, అన్నీ ఉన్నాయన్న అనుభవం. తమ ఇంద్రియాలను, ప్రాణశక్తులను తమ గురువు మీద కేంద్రీకృతం చేసి పన్నెండు సంవత్సరాల పాటు గురువును అంటిపెట్టుకోగలిగిన సామర్థ్యం ఉన్న శ్రీసాయిబాబా వంటి వారికి అలాంటి అనుభవం సాధ్యమవుతుంది. మనకు కూడా ఆ అనుభవం లేశమాత్రంగా వివిధ మార్గాలలో రావచ్చు. కొంతమందికి సద్గురువు “ఇక్కడ మనం ఏదో పొందుతాము” అనే భావాన్ని వారి హృదయంలో కలిగిస్తారు. అది ఒక రకమైన భరోసా, ఆనందభావన - వర్ణనాతీతమైన, నిగూఢమైన ఆకర్షణ - అది మనం ఆ ఆనందాన్ని పొందగలమని అనిపించే హామీ కాని హామీ. దానినే నేను అస్పష్టంగా, అవ్యక్తంగా ఉండే సంపూర్ణత్వభావన అని అంటాను. ఆ భావనకు సద్గురువు స్పష్టమైన ప్రతిరూపం.

భక్తుడు: అయితే, బాబాలాగా మనకు ఫోకస్ లేకపోతే ఆ అనుభవం యొక్క తీవ్రత తగ్గిపోతుందా?

గోరూపుగోరూ: నిజానికి అక్కడ ఫోకస్ కాదు, మనం ఫోకస్ చెయ్యడానికి ఎంత సంసిద్ధంగా ఉన్నామో అనేదే పాయింట్. బావిలో తలక్రిందులుగా ఉండి ఆ అనుభవాన్ని పొందేవరకు బాబాకు అటువంటి ఫోకస్ లేదు. కానీ ఆయనలో సామర్థ్యం ఉండింది. ఆయన ఆ ఫోకస్ పెట్టడానికి సిద్ధంగా ఉన్నారు. వారి గురువు ప్రసాదించిన అనుభవం వారికి ఆ ఫోకస్ ను ఇచ్చింది. అంతకుముందు వరకు బాబాకున్న సంపూర్ణత్వభావన చాలా అస్పష్టంగా ఉంది. బావిలో తలక్రిందులుగా ఉన్నప్పుడు సద్గురువు అనుగ్రహంతో బాబా దానిని స్పష్టంగా అనుభూతి చెందారు. ఆ తరువాత బాబా ఫోకస్ అంతా ఆయన గురువుపైనే నిలిచింది.

భక్తుడు: గురువుగారూ, అయితే ఈ సంసిద్ధత దేనిపైన ఆధారపడి ఉంటుంది?

గోరూపుగోరూ: మనలోని భావోద్వేగాల మధ్య, మనల్ని రకరకాల వైపులకు లాగే ఆకర్షణల (pulls) మధ్య సామరస్యం ఉండటమే సంసిద్ధత అంటే. ఆ సంసిద్ధమనే పాత్రలో మనకు అనుభవం అందించబడుతుంది. ఇలాంటి సంసిద్ధత ఉంటేనే మనం ఆ అనుభవానికి అర్హులమవుతాం అని నేను అనడంలేదు. ఈ విధమైన అర్హతే ఉండాలన్న అతి ఆలోచన వద్దు. అలా చేస్తే, మీకు అవసరంలేని దానికోసం ఎప్పుడూ అన్వేషిస్తూనే ఉంటారు. అది మీకు దొరకదు. ఒకవేళ మీకు అది దొరికినా మీరు ఆనందంగా ఉండరు. మనం పొందే అనుభవం మన స్వభావానికి, మన వ్యక్తిత్వానికి, మన అవసరాలకు, మన కోరికలకు అనుగుణంగా ఉంటుంది. అప్పుడు మనం చెప్పుకున్న సామరస్యత వైపుగా నిజమైన ఎదుగుదల ఉంటుంది.

భక్తుడు: గురువుగారూ, కష్టాలు ఎదురైనప్పుడు వాటిని మనం ఎదుర్కోవాలని మీరు చెప్పారు. అలాంటి ఇబ్బందికరమైన పరిస్థితులలో మేము ఎలా ఉండాలి?

గురువుగారు: కష్టాలలో వున్నప్పుడు మీరు తట్టుకొని నిలబడగలిగితే, వాటి నుండి బయటపడటానికి మీవైన మార్గాలను మీరే అన్వేషించుకోవాలి. ఆ అన్వేషణ, ఆ ప్రయత్నమే మీరు ఆ పరిస్థితుల నుండి పారిపోకుండా తట్టుకొని నిలబడడానికి కావలసిన శక్తినిచ్చి, వాటిని ఎదుర్కోవడానికి క్రొత్త మార్గాన్ని చూపుతుంది. మీలో లోపిస్తున్నదేదో తరచి చూసుకోవడానికి దోహదపడుతుంది. ఆ శక్తి, మనదైన సంపూర్ణత్వాన్ని అనుభవంలోకి తెచ్చుకోవడానికి, ఆ సంపూర్ణత్వాన్ని సంపాదించుకోవడానికి అవసరం అవుతుంది.

భక్తుడు: ఆ పరిపూర్ణత్వాన్ని మనం సంపాదించుకోవాలా, గురువుగారూ!

గురువుగారు: గొప్ప మహాత్ముల విషయంలో కూడా పరిపూర్ణత్వం కోసం వారి తీవ్రమైన అన్వేషణ పక్కదశకు చేరుకున్నాకనే సద్గురువు వారికి ఆ మార్మికమైన అనుభవాన్ని ఇచ్చినట్లు చూస్తాము. కానీ వారి ఆధ్యాత్మికసాధన అనబడేది ఆ అనుభవం తర్వాతే మొదలవుతుంది. బాబా జీవితాన్ని చూడండి. ఆయన తమ గురువును కలుసుకున్నారు. వారి గురువు వారిని తలక్రిందులుగా బావిలో వ్రేలాడదీశారు. అప్పుడు ఆయనకు పరమానందానుభూతి కలిగింది. విషయం అంతటితో ముగిసి పోలేదు, అది ఆరంభం మాత్రమే. బాబా పన్నెండు సంవత్సరాలపాటు వారి గురువుపైన సంపూర్ణంగా మనసు లగ్నం చేసి ఆయనతో ఉన్నారు. బాబా తమ గురువుమీదే మనస్సు లగ్నం చేయడం వలన ఆనందానుభవాన్ని పొందారా? లేక కేవలం అనుగ్రహంతో పొందారా? ఒకసారి ఆయన పొందాల్సింది పొందేస్తే మరి పన్నెండు సంవత్సరాలపాటు గురువు దగ్గరే ఎందుకు ఉండవలసి వచ్చింది? దానిని స్వంతంగా సంపాదించినట్టా, సద్గురువు అనుగ్రహంతో పొందినట్టా? ఆయన సంపాదించారు, కానీ ఆయన దాన్ని ఎలా సంపాదించుకున్నారు అంటే అనుగ్రహం ద్వారా సంపాదించుకున్నారు. ఇందులోని పరస్పర వైరుధ్యాన్ని మీరు అర్థం చేసుకుంటే దాన్ని సంపాదించుకుంటామా లేక అనుగ్రహవిశేషంగా పొందుతామా అనే విషయం మీకు అర్థమవుతుంది. ఈ రెండింటి మధ్య తేడా చాలా సూక్ష్మంగా ఉంటుంది. మన ప్రశ్నకు జవాబు ఈ రెండింటి మధ్యలో ఉంటుంది. ఇక దానిని అనుభవపూర్వకంగా తెలుసుకున్నవారికి దాన్ని గురించి వర్ణించడానికి పదాలు ఉండవు.

గురువుగారు: ముఖ్యంగా, విపరీత ధోరణిలో ఆలోచించవద్దు. అంటే ఇది మంచి, ఇది చెడు అనే ఖచ్చితమైన అభిప్రాయాలు పెట్టుకోవద్దు. విషయం గురించైనా తగినంత పరిశోధన చేయకుండా ముందుగానే నిర్ధారణకు రావద్దు. సత్యం ఎప్పుడూ నలుపు, తెలుపు అంత స్పష్టంగా ఉండదు. దాన్ని ఖచ్చితంగా అర్థం చేసుకోవడం, నిర్ణయించడం సాధ్యంకాదు. అది 'అలా కాదు కాబట్టి ఇలానే ఉంటుంది, ఇలా లేదు కాబట్టి అలానే ఉంటుంది' అని మన మనస్సు ఇలా ఆలోచించడానికి అలవాటు పడిపోయింది. ఈ రకంగా మనకు కొన్ని ఊహాజనితమైన ప్రతిపాదనలు మాత్రమే ఉంటాయి. నేను ప్రతి సత్యంగంలోనూ ఇలాంటి పరస్పర విరుద్ధమైన విషయాలను, నిగూఢమైన అంశాలను మీకు చెప్తూనే ఉంటాను. సత్యం అనేది రెండింటికీ మధ్యలో ఎలా ఉంటుందో ఇలాంటి వాటిద్వారా తెలియజేస్తాను. ఇలా చూడగలగడమే జీవితంలో, ఆధ్యాత్మికతలో వున్న కళాత్మకత. ఆ సత్యాన్ని మీకు ఎవరైనా చెప్పాలని మీరు ఆశిస్తే, లేదా దాని గురించి ఎవరైనా నాలుగువాక్యాలు వ్రాయాలని ఆశిస్తే మీ లక్ష్యం నెరవేరదు. ఎందుకంటే సత్యం వాక్యాలలో ఉండదు, ఆ వాక్యాలకు అతీతంగా ఉంటుంది. ఒకవేళ మీరు ఆ వాక్యాలను చదివి వాటి అర్థాలతో మీరు సంతోషపడితే సమస్యలేదు. కానీ వచ్చిన సమస్యేమిటంటే ఆ అర్థంతో మీరు సంతృప్తి చెందటం లేదు. అందుకనే నేను మీ దృష్టిని వాక్యాల మధ్యలో నిగూఢంగా ఉన్న అర్థం వైపుకు మరల్చి అందులో సూక్ష్మంగా ఉన్న రమణీయతను మీరు ఆస్వాదించేలా చెయ్యాలని ప్రయత్నిస్తున్నాను. అది ఒక కవితాత్మకమైన రచన.

వాస్తవానికి తమ గురువు తమను తలక్రిందులుగా వ్రేలాడదీసి ఆనందానుభవాన్ని ప్రసాదించారు అని చెప్పినప్పుడు బాబా ఉద్దేశ్యం కూడా అదే. తలక్రిందులుగా వ్రేలాడడానికి, ఆనందానుభవానికి సంబంధం ఏముంది? ఆయన ఇలా ఉన్నా, అలా ఉన్నా ఆనందానుభూతి ఒక్కటే కదా? అయితే ఇక్కడ అప్పుడు తలక్రిందులుగా వ్రేలాడడం అనే దానికి అర్థమేమిటి? మనం విషయాలను గ్రహించి, అర్థం చేసుకునేటటువంటి పద్ధతి, ఆలోచనా సరళి (patterns) అంతా తలక్రిందులయిందని

అర్థం. అక్కడ ఆయన ఆలోచనారీతులు విచ్ఛిన్నమయ్యి, ధ్వంసమయ్యాయి. అదీ ఆయన గురువు పద్ధతి. అదీ ఆయన కవితాత్మకమైన రచన.

భక్తుడు: గురువుగారూ! మేము ఏ విషయాన్నైనా ఎప్పుడూ అలవాటుగా ఒకే విధంగా అర్థం చేసుకుంటాము, ఒకే విధంగా ఆలోచిస్తుంటాము. ఏదైనా విషయాన్ని తెలుసుకోవడానికి మాకు తెలియని మరో పద్ధతి ఏదైనా ఉండి ఉండాలి. అదేంటో మాకు తెలియడం లేదు.

గోరూప్రగోరు: మీరు ఏ విషయాన్నైనా మీ ప్రత్యేకమైన 'ఆలోచనారీతుల' (patterns) లోనే అర్థం చేసుకుంటారు. ఆ మూస ఆలోచనారీతులను వదిలించుకోమని చెప్తున్నాను. మీ అవగాహన, మీ అభిప్రాయాలు వీటినే మీరు 'ఆలోచనారీతులు' అని అనుకుంటారు. కానీ ఏ విషయాన్నైనా అర్థం చేసుకునే విధానం కూడా ఒక 'ఆలోచనారీతే'! మనకు అన్నింటికన్నా వదిలించుకోవడం కష్టమైన 'ఆలోచనారీతి' ఏంటంటే, విషయాలను మనం అర్థం చేసుకునే విధానం. అది మీలో అత్యంత సూక్ష్మమైన స్థాయిలో ఉంటుంది. దానిని పరిశీలించుకోమంటున్నాను.

భక్తుడు: అయితే మీరు మమ్మల్ని పూర్తిగా మార్చేయాలేమో కదా, గురువుగారూ!

గోరూప్రగోరు: అది చెయ్యడానికే నా ప్రయత్నమంతా. (నవ్వులు...) అందుకనే నేను మీలోని 'ఆలోచనారీతుల'ను ముక్కలు చేసి, ఆ సూక్ష్మమైన స్థాయిలో ఉన్న రమణీయత పైకి మీ దృష్టిని మరల్చడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. నా దృష్టిలో ఇక్కడ పదాలు అంత ముఖ్యం కాదు, జరిగే ప్రక్రియే ముఖ్యం.

గోరూప్రగోరు: ఏదో ఒకరోజు మీరు వాస్తవాన్ని వాస్తవంగా చూస్తారు. మీరు అలా చూసినపుడు, మీకు నిజమైన ప్రేమను చూడగలిగే స్థైర్యం వస్తుంది. ఎందుకంటే, అప్పుడు మనసు పనిచేయడం ఆగిపోతుంది, అది చేసే వ్యాఖ్యానాలు (interpretations) ఆగిపోతాయి, నిజమైన కమ్యూనికేషన్ ప్రారంభమవుతుంది. అప్పటివరకూ ఇలానే సాగిపోతూ వుంటుంది. నేననుకోవడం మీరందరూ ఇక్కడ ఉండేది మీ మనసు చేసే వ్యాఖ్యానాలను ఆపుకోవడానికే. ఆ వ్యాఖ్యానాలు అసత్యమని మీరు తెలుసుకోక తప్పదు. అప్పుడు మీకొక అనుభవం వచ్చి మీ అభిప్రాయాలను, ఆలోచనారీతులను చిన్నాభిన్నం చేస్తుంది. ఆ తరువాత కొంతకాలానికి మనస్సు అలసి, నిస్సత్తువై, "అమ్మో! ఇక ఏ వ్యాఖ్యానాలు వద్దు" అని అంటుంది. అప్పుడు మనస్సు వాస్తవాన్ని చూడటం మొదలుపెడుతుంది. అప్పుడు మీకు ఆనందానుభూతి మొదటిసారిగా లేశమాత్రంగానైనా అనుభవంలోనికి వస్తుంది.

గోరూప్రగోరు: బాబా చేసేది ఏంటంటే, మన అభిప్రాయాలు, మనకు ఉన్నది అనుకున్న జ్ఞానం, ఇవన్నీ తలక్రిందులు చేసి మనం ఆనందానుభూతిని పొందగలిగేలా చేయడమే. సద్గురువు ముందు మన భావనలను (concepts) ధ్వంసం చేసి వాటిని తలక్రిందులు చేస్తారు. అవి ఏవైనా సరే. అవి మంచివనో, చెడ్డవనో కాదు. ఎలాంటివైనా అవి భావనలే (concepts).

భక్తుడు: మన ఆలోచనారీతులను, భావనలను మార్చడానికి విభిన్న ఆధ్యాత్మిక సంప్రదాయాలు విభిన్నమైన మార్గాలను అనుసరిస్తాయి. మరి బాబా మార్గం ఏమిటి?

గోరూప్రగోరు: బాబా ఆ ఆలోచనారీతిని (pattern) తీసిస్తారు. అంతే! ఎటువంటి ప్రత్యేకమైన పద్ధతి అవసరం లేకుండానే ఆ ఆలోచనారీతి మాయమవుతుందంటే. అది ఏ క్షణంలోనైనా జరగవచ్చు. సత్సంగంలోనో, ఊరకే అలా పర్యటాలకేసి చూస్తున్నప్పుడో, గంగానదిని చూస్తున్నప్పుడో ఇలా ఇంతకుముందు మనం వేయిసార్లు చేసిన పనులే అయివుండవచ్చు. మనలో ఏదో జరుగుతుంది. అకస్మాత్తుగా మనలోని ఒక ఆలోచనారీతి తొలగిపోతుంది. అంతే!! నువ్వు అప్పటిదాకా

ఉన్న వ్యక్తివి కాదనిపిస్తుంది. నీ ఆలోచనావిధానం మారుతుంది. ఏమి జరిగిందో మనకు తెలియదు. కానీ మనలో ఏదో మార్పు జరిగిందని మాత్రం మనకు తెలుస్తుంది. మనలో నుండి ఏదో తీసివేసినట్లు, దాని స్థానంలో మరేదో వచ్చి చేరినట్లు అనిపిస్తుంది. మనకు మనమే క్రొత్తగా అనిపిస్తాము. మన మార్గం క్రొత్తగా అనిపిస్తుంది. మొత్తం ప్రపంచం మరో దృక్కోణంలో గోచరిస్తుంది. అదీ బాబా చేసేది.

“శరణ్యరత్నాలు” గతసంచికల కొరకు <http://saipatham.saibaba.com/>
శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి www.saibaba.com ను సందర్శించండి.